BALCICA OCTAVIAN MOȘESCU

GOLFUL CU MIGDALI

1945

GOLFUL CU MIGDALI

DE ACEEAȘI AUTOARE,

VOR APĂREA:

ÎN CASA DE PE ŢĂRM, SCHIŢE ŞI NUVELE.

SBOR DE PESCĂRUŞI, VERSURI.

AMFORE DE LUT, POEME ÎN PROZĂ.

S'AU TRAS DIN ACEASTĂ CARTE, PE HÂRTIE VIDALON VĂRGATĂ, DOUĂZECI ŞI ŞASE EXEMPLARE NEPUSE ÎN COMERŢ, NUMEROTATE DELA 1 LA 26.

BALCICA OCTAVIAN MOȘESCU

GOLFUL CU MIGDALI

ILUSTRAȚII DE PAUL MIRACOVICI

CARTEA ROMÂNEASCĂ S. A.
BUCUREȘTI / 1945

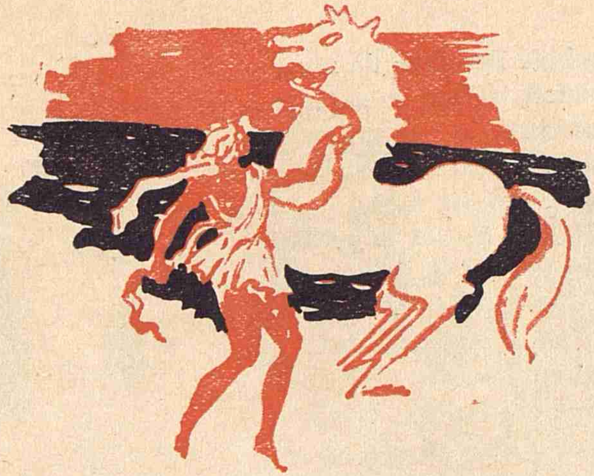
GOLFUL CU MIGDALI

Cântecul lui,
Cântecul Balcicului....
Balcic înstelat şi alb de migdal,
Cu fereşti de cristal,
Cu flori lucrate în cer
Şi scări pornite din lună,
În freamătul frunzelor care sună ;
Şi valurile seninului
Ce adună
Florile somnului şi ale chinului.

Balcic, cu fântâni din basme,
Din adâncul inimilor noastre;
Balcic luminat,
Cu grădini de palat,
Poate vre-o soţie de 'mpărat,
De mult şi-a uitat
Acolo.... la tine,
Coroana de diamante şi rubine.

Balcic, cu bărci legate,
In basmaua lor albă,
Care-şi poartă pe valuri triste,
Trupurile ca nişte baletiste. —
Şi pe coasta ta de vis,
Turcoaicele-şi cântă
Cântecul lor aprins,
Al mării, Caracâz,
Purtând în pieptul înflorat
Sacâz.

Balcic adormit,
Cu mărgele de stele,
Cu surâsu-ţi de floare,
Doar eu îţi cânt aici,
Copila ta,
Cântecul tău pierdut,
Luat de frunze şi de păsări,
In sufletul lor mut.
Căci de când am plecat dela tine,
Cântecul tău răsună doar în mine.

COPILĂRIA MEA

Copilăria mea e-o grădină,
Impletită din lumină,
Cu păpuși de hârtie,
Cu părul galben de lămâie,
Cu fântâna poveștilor mele,
Din care ies noaptea :
Impărații, reginele, piticii,
Gândăceii și aricii.
Castele de ciocolată,
Cu cosânzene albe ca de vată.

Cu rochiile lor aduse de zâne,
Cu pantofi lucrate de cadâne,
Plimbându-se în parcuri violete,
În coruri pe care marea le trimete.
Și paji căzuţi din lună,
Care stau şi visează în grădină,
La chipul zânei în lumină.
Și pe drumurile de basm,
Sosesc împăraţii să lupte,
In războaie crunte,
Să scape o domniţă,
S'o ia, s'o ducă cu ei,
In palat de zei.

— Mamă ! spune-mi o poveste cu Ileana Cosânzeana
Sau o poveste cu-un trandafir
Și coaste de safir....
Dar, mai bine spune-mi o poveste cu peşti care vorbesc.
Ba nu, greşesc,
Peştii nu vorbesc,
Dar să fie toţi de aur,
Și să se lupte cu zmeii.
Mamă, peştii se luptă cu zmeii ?
Eu cred că nu.
Zmeii sunt mari şi mai tari,
Cu cine se luptă zmeii, mamă ?
Cu florile, cu luna ?...
A adormit şi a început drumul închipuirii.
Copilărie ! Basm neisprăvit !...
— Mamă, spune-mi o poveste
Cu-un trandafir
Și coaste de safir.

ROCHIȚA ROȘIE

Copiii au plecat,
Florile au încetat să mai tremure,
De strigătele lor nebune;
Atât de mult cât s'au jucat,
Incât și florile au obosit
Și în petalele lor calde,
De frică,
Fluturii s'au cuibărit.

Intr'un colț,
Pe banca cea de piatră,
O fetiță se gândește.
Și privirea-i pierdută,
Cuprinde largul de jeratec...
Nu e târziu,
E în amurg.
O gura leului s'a plecat căscând
Ca și când i-ar fi somn.

Marea e liniștită,
Amurgul a roșit-o toată...
Câțiva pescăruși sbor deasupra ei
Și-o fac să pară ca rochița roșie
Cu buline albe
A fetiței gânditoare,
Care, acolo,
In fiecare seară,
Privirea-i se îndreaptă,
Spre amurgul care s'a lăsat...

O barcă cu-un pescar
Venind din larg,
Copii se întorc dela pescuit,
Și ea e mândră,
Rochița ei, e ca și amurgul
Ce-acuma l'a pierdut.

BĂRCUȚA ALBĂ

Bărcuța albă,
Mugur de crin,
Bărcuță albă,
Creangă de migdal,
Dusă 'n brațele vântului,
Pe mare...

Bărcuță albă, mireasa pescarului;
Soarele te-a logodit cu el,
Și ți-a dat ca zestre
Cununa lui de raze,
Să'mpodobească rochia ta de crin.

Bărcuţă albă,
Salbă de mărgărint,
In golful de argint.
Pescăruş în noapte,
Care vesteşte întoarcerea mea,
In împărăţia sa.

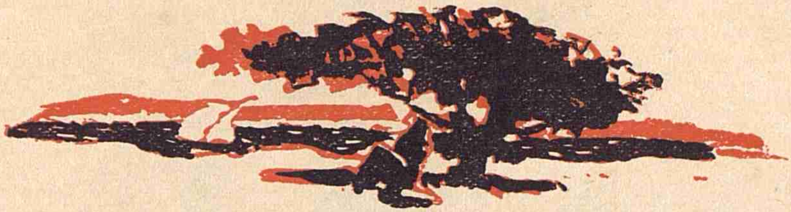

ODĂIȚA MEA

Finap bătrân şi gârbovit,
E mult de când nu te-am văzut,
Când creanga ta cea verde,
Umbrea fereastra-mi înflorită;
Dar într'o toamnă am plecat
Și odăiţa mea
A rămas cu tine,
Ca'n nopţile cu lună
Să v'amintiți de mine.

Odăița mea,
Ți-am lăsat o carte cu povești,
Plină de măzgălituri,
Un pantof mic și găurit,
O păpușe fără cap,
Un măgăruș fără urechi,
Și pe-un perete o fotografie cu-un copil buclat.

...Se face noapte,
Finapul ți-a bătut în geam.
Tu nu auzi când el te cheamă?...
Ingândurată tu privești,
Copilul cel buclat și cartea cu povești.

LA CĂSUȚA CU PETUNII

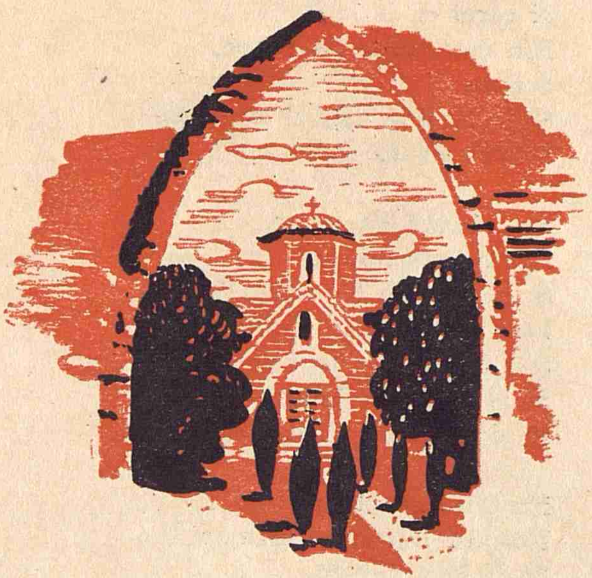
La căsuța cu petunii,
In grădina de argint,
Inflorită într'o rază
De lumină pe pământ.

La căsuța cu petunii,
Unde florile iubesc,
Cântându-și amarul,
Viselor ce se'mpletesc.

La căsuţa cu petunii,
Unde iedera bătrână,
Urcată pe cosiţa blondă a lunii,
Povesteşte florilor mele,
Basme împrumutate dela stele.

La căsuţa cu petunii,
Pe terasa de petale,
Doar o glastră cu garoafe
Stă şi-ascultă fermecată,
Cum o păsărică cântă
Un cântec de leagăn,
Puişorilor în şoaptă.

La căsuţa cu petunii,
Unde-aş vrea să fiu şi eu
Şi s'ascult îmbrăţişată de petunii,
Cum din bolta-albastră a serii
Se desprind poveşti de dor visat,
Sufletului ce atâta,
Clipa asta a aşteptat.

NOAPTEA IRIȘILOR

Un vis argintat,
Șipot fermecat,
In rama lui de basm,
Pășea o regină
Pe-o alee cu bănci dăltuite
In piatră,
Insoțită de doamne smerite.

Și părul ei de lună,
Din raze culese de valuri,
Sclipea
Și în lumină, trupul se pierdea,
Printre atâtea stele ca ea.

Pe o bancă s'a așezat,
In mijlocul florilor,
Și pe cununa lor a lăcrămat,
Lacrima podoaba nopții
Și-a irișilor din fața porții. —
Și Stella Maris binecuvânta,
Pe doamna cu trupul de vis.

Noapte legănată de iriși,
Noaptea reginii înlăcrămată
Și de lună pictată,
A reginii cu inima muiată în dor,
Venită din țara umbrelor.

NOAPTEA TRANDAFIRILOR

Valurile oftează
Și din largurile cenușii,
Noaptea se lasă,
Aducând cu ea,
Cântecul uitat de lună.

Când luna apare
Trandafirii suspină
Și-și plecă frunțile
Ca unei prințese
Apărută din întuneric,
Pe cărări de stele.

— Ascultă mare !
E noaptea trandafirilor,
In parcul castelului adormit.
E noaptea iubirilor
Pe malul alb al fericirilor.

Ascultă melodia
Acestor nopţi adâncite în vis,
Ascultă freamătul florilor aţipite,
Le mângâie lumina
Reginei apărută,
In rama înstelată a cerului.

Trandafirii o sărută privind-o doar
Şi de chemările misterioase ale nopţii,
Apar ca fermecaţi,
Pe-albastrul aprins de lună,
Pescăruşii dornici de lumină ;
Şi parcă ameţiţi de frumuseţe,
Pier adormind,
Pe marginea unei bărci uitate.

E noaptea trandafirilor
Treziţi de focul nopţii,
E noaptea împăraţilor,
Când marea se potoleşte
Şi toţi în tăcere ascultă
Un glas care le cântă :
— Sculaţi-vă, e noaptea trandafirilor !
E noaptea lor,
Când păsările-şi cântă de dor —
Sculaţi-vă, e noaptea trandafirilor.

PLECĂM!...

Unde plecăm când ramurile se scutură?
Unde plecăm când frunzele cad?
Doar tu poţi să ne spui,
Tu, toamnă, ce n'ai milă de nimic,
Şi ne arăţi doar,
Cum se scutură copacii în Balcic.

Călcăm pe frunze galbene,
Călcăm pe speranţele noastre moarte.
Crezi că suntem şi noi nişte rândunele care pleacă?
Doar că noi plecăm în ţări reci
Şi 'n urma noastră,
Rămâi tu să ne priveşti.

O rândunică şi-a sărutat cuibul şi-a zburat
Şi frunzele au acoperit căminul gol şi mic.
Şi 'n depărtare ni se pare că vedem
Cum se scutură copacii în Balcic.

La o casă albă,
Cu geamuri cari plâng,
Nu vine decât vântul,
Aducând mireasma frunzelor îngălbenite.
Sgomotul valurilor ce se sbat
Cutremură plopul desbrăcat.
Copacii adorm ameţiţi de pustiu
Şi frunzele duse de vânt,
In vuetul acela auzi cum îşi zic :
Nu e ca altădată,
Când se scuturau copacii în Balcic.

ȘTERGE-ȚI LACRIMILE, MAMĂ !

Șterge-ți lacrimile, mamă,
Și haide amândouă,
Să 'nchidem ochii,
Și să visăm o clipă...

— Uite marea ce frumoasă s'a făcut !
Uite și casa noastră, mamă,
Ce tristă e !
Uite și florile tale
Și banca tot aicea e,
Smochinii au crescut,
Caisul nici nu l-am recunoscut.

Se înserează, mamă,
Uite şi-o barcă a apărut
Şi farul s'a aprins
Şi pescăruşii au venit...
Ascultă !
Nu ţi se pare că auzi vechiul cântec Caracâz ?

Priveşte,
A răsărit luna,
Strânge-mă de mână, mamă,
Să nu-mi dai drumul,
Să visăm înainte...
Nu plânge !
Suntem în casa noastră
Pentru totdeauna.

Nu-ţi deschide ochii...
Casa s'a luminat,
Perdelele s'au ridicat...
Strânge-mă, mamă !
Nu vreau să mă trezesc,
Să stăm aşa o viaţă 'ntreagă.
Cântă !
Cântă visului nostru
Şi
Şterge-ţi lacrimile, mamă !

S'A STINS FARUL

S'a stins farul,
Al nopţilor prieten,
Farul stâncei pierdute ;
Pierdut şi el,
In ceaţa care se urcă
Până la cer.

S'a stins farul,
Clopotul deşertului,
Adâncit în bezna nopţii,
Cântându-şi melodia morţii.

S'a stins farul,
Farul valurilor
Ce isbesc
Stânca roasă,
Pe care marea îşi varsă
Durerile şi speranţele furate,
Din fundul sufletelor moarte.

SEARA

Se face seară,
Funigeii încet coboară,
Dantelând ramurile;
Iar eu singură,
Mi-am lipit fruntea de geam...
Ce am?

Se face seară,
Ghemuită privesc,
Venirea ei...
Fereastra se întunecă,
Doar fruntea mea rămâne,
La geam,
Ca o lumină,
De seară.

ACOLO

Acolo...
Liliacul alb a înflorit de mult
Și eu nu l'am văzut.
Dorule, nu mă îndrepta pe calea disperării,—
Crezi că n'am să mai văd liliacul alb?
Cât de curând,
Dorul meu dalb.

Și pe țărmul însorit,
Copacii au înflorit.
Dece nu-i mai văd?
Dece?

Nici crinii nu m'au uitat,
De când i-am lăsat.
Și-acuma singuri,
La marginea scării,
Se alintă ei ușor,
Când o pasăre le face semn cu aripa din zbor.

Și de n'am să-i mai văd
Pe cine am să plâng?
Soarta grea?
Nu!
Voiu plânge marea și grădina mea.

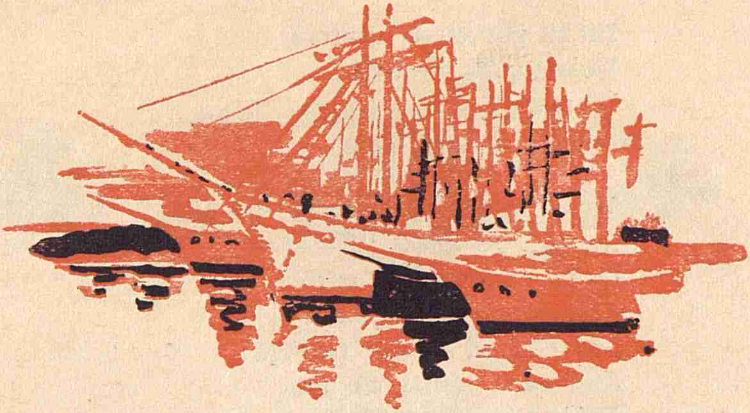
PLOUĂ

A început să plouă,
Stropii la fereastra-mi se zbat,
Nici nu le văd cum cad.
Imi place să privesc
Cum plânge cerul;
Picăturile la fereastră s'au oprit
Ca şi o rouă,
Eu le privesc...
A început să plouă.

Cartea-mi fără să vreau s'a închis,
Iar eu mă uit la un tablou.
Zgomotul apei ce curge la streşini,
Mă face să mă gândesc...
La ce?
La nimic...
Intunericul a pătruns în odaie,
Stau!
Imi arunc privirea spre rochia nouă...
Şi-afară plouă.

Aş vrea să ies, să fug prin ploaie,
Dar unde?
Sunt singură,
Mă plictisesc?
Nu!
Mă uit afară...
Ce vă pasă vouă!
Sunt singură şi-afară plouă.

In casă e întuneric,
Mi-e frică,
Nu pot să mă scol,
Cerul încă plânge...
Am adormit din nouă, —
Eu dorm,
Şi-afară plouă.

M A R E A

Pe un ţărm eu m'am născut,
Marea mi-a trimis sărut
Şi 'n braţele albastre,
M'a legănat,
Sub zări de opal,
Invelită 'n pânza fină a unui val.

Incepe dimineaţa,
In mine se strecoară viaţa,
Viaţa mea care am lăsat-o mărilor,
Şi zărilor;

Iar eu povestesc tuturora,
De-o copilă crescută,
Pe mare
Și sub razele de soare.

Vre-o pasăre de rătăceşte pe aici,
Aş vrea s'o întreb :
Ce face marea fără mine?
Aruncă scoici pe țărm?
Dar cine să le mai culeagă?
Căci ea a rămas singură,
Părându-i-se că vede iar,
Copila dela casa albă.
Și-atunci ar vrea să spargă malurile,
Să ajungă sus.
Dar zadarnic,
Copila de mult s'a dus.

In visele agitate,
Când marea poveștile mi le trimete,
Mă trezesc printre suspine...
Lăsați marea să m'aline!

VISUL CU MAREA

Lasă-ţi gândurile în pace,
Căci e zadarnic chinul tău,
Eşti prea departe de visul care-ţi place,
Departe de ţărmul meu.

— Te'nşeli mare turbură,
Am venit din nouă...
E prea întuneric să mă vezi
Pe o bancă
In noaptea grea
Ce se lasă,
In pustietatea ta.

— Nu mai visa, copile,
Acum e altă împărăţie
Şi alte cântece răsună
Prin parcuri şi în vile.
Tu nu mai ai ce căuta,
Pe drumurile coastei mele.
Tu eşti mai fericită,
Poate!
Acolo, în îndepărtarea ta.

— Mare! bătrâna mea bunică,
Tu nu m'ai cunoscut niciodată?
Nu-ţi aduci aminte,
Când te priveam şi-ţi şopteam cuvinte...
Cum barca albă se pierdea,
Pe apele-ţi albastre
Şi s'auzea
Murmurul poveştilor,
Pe care valurile le aduceau,
Din împărăţia peştilor.

Dar totul se îndepărtează,
Se pierde
Şi vag mi se pare că aud,
Cum marea îmi spune în şoaptă,
Că mă aşteaptă.

GÂNDUL

Gândule, ai început iar să revii
In mintea-mi istovită de-amintiri ;
Şi mă vrăjeşti în braţele-ţi ce mă cuprind.
Şi parcă în întuneric,
Orice amintire încearcă să se ascundă,
Şi chiar când tu o chemi,
Ea fuge, să n'audă.

Nu te opri pe cărări de flori şi vise,
Tu aleargă mai departe...
Priveşte marea, gândule, priveşte-o !
Ea te înşeală mult în albastru-i pierdut.

Plângi, gândule, odată
Credinţa mării îndepărtată.
Şi tu ai să te întorci iar,
Căci amintirea ta e dar.

Grădina cu petunii,
In care atâtea nopţi împreună
Printre flori noi am visat,
Acuma e pierdută ;
Şi totuşi e a ta, gândule,
Şi 'n unda ta e răsărită.

Să plângem, gândule,
Azi amintirea prea puţin ne-a dat,
Atât de repede s'a spulberat.
Să plângem, gândule !
Să plângem, pribeagule !

TE-AM VISAT

Te-am visat,
Că cerurile tale s'au înseninat,
Că în grădinile brodate în corai,
Parfumurile nopţii cădeau
Din batistele stelelor,
Care, împletindu-şi pletele,
Se legănau.

Te-am visat,
Că marea ta s'a luminat,
Farurile nopţii au presărat aur pe ea
Şi, împreunându-se cu cerul,
Ea dansa;
Iar tu erai vesel şi frumos,
Imbrăcat în haina-ţi de 'mpărat,
Te-am visat.

Te-am visat,
Că eşti acelaş
Colier al lacrimilor mele,
Când te priveşti în oglinda-ţi fermecată:
Marea!...
Dar te-am pierdut noi
Şi te-au găsit alţii.
Să fie oare adevărat?...
Te-am visat.!

TOAMNA!

Aşterne-ţi toamnă tainele,
Pe covoru-ţi galben de lună,
Ca să le căutăm noi toţi,
Cu inimile care adună.

Aşterne-ţi toamnă melodiile,
Melodiile plecării,
Care se pierd,
In largurile zării
Şi'n răsvrătirea mării.

Aşterne-ţi toamnă o speranţă,
In inima-mi plină de dor,
Căci ultima s'a dus,
Pe-aripa unui cocor.

A M U R G

Amurg, câmp nesfârşit de maci,
O corectură făcută cu roşu,
Un bec aprins
Pe care nimeni nu l'a stins,
Doar adierea vântului
Şi priviri de copile
La sfârşitul unei zile.

Un nod de fundă legând zările,
In bătaia ochilor,
Podoaba cerului şi a mării,
Patul pescăruşilor,
A stelelor căzute
Şi-amintirilor pierdute.

CAD FRUNZELE

Cad frunzele în grădină,
Cad frunzele în noi,
Cine suspină?
Inima!

Cad frunzele
Și pleoapele-mi pică,
Ridică-ți cer, pânzele,
Ridică!

Cad frunzele,
Cad lacrime
Şi îndurerate crengile se pleacă.
Dacă
Ar cădea şi chipuri pe pământ?

Cad frunzele în grădină,
Cad frunzele în noi,
Şi zarea-ţi este plină,
De lacrimi!

N I N G E

Ninge-atât de liniștit,
Incât ți se pare parcă,
Că fulgilor li e frică
Atunci când cad,
Să nu se spargă.

Ninge pentru fețele senine,
Ninge pentru copii fără griji,
Ninge pentru strada pustie ;
Dar pentru noi, fiecare fulg,
E ca și-o amintire,
O amintire ninsă,
Pe un drum lung.

Și-acolo la tine
Fulgii cad
Sub cerul alb,
Ca și sufletul mării.
O vrabie caută ceva
Pe banca de sub dudul albit,
Și fără să vrea măzgălește
O scrisoare...
Cui scrie?
Aș vrea ca fulgii să mi-o aducă mie.

Ninge!
Lăsați să ningă,
Să ningă cât de mult,
Să-și verse și cerul odată
Nedreptatea ce-l apasă greu,
Greu,
Ca și sufletul meu.

NOAPTE SFÂNTĂ

Noapte sfântă ce spre noi te-ai coborât,
Lasă'n sufletele noastre triste
Un strop din bucuria ta.
Să simţim măcar o clipă,
Fericirea ce-am pierdut-o
De a te trăi, tu, noapte sfântă.
Pomul speranţei s'aprinde
Şi braţele lui verzi
Se îndreaptă spre cer

Ca pentru rugăciune,
Către maica stelelor cea bună
Şi pentru copilul născut
Dintr'o lumină,
Parcă din lună.

De mult, când tu veneai ca şi acum,
Când pomul tot era aprins,
Beteala sclipea ca fericirea 'n inimi.
O lumânare 'n fund cam aplecată,
Plângea parcă din ceara-i roz
Pe scoarţa scuturată.
Şi copii la fereşti se auzeau
Veniţi ca să vestească ei înşişi
Să ne rugăm,
Căci poate era ultima noapte sfântă
In casa noastră depe ţărm.

. . . .

Şi aicea pomul l'am aprins,
Văd luminile Balcicului,
Beteala lunii despletită pe mare,
Fereşti înflorite depe coastă,
Parcuri pudrate de stele,
Copile care cântă...
...Poate sunt şi eu printre ele,
In noaptea sfântă.

RUGA

Cine m'a strigat?
Parcă un glas pierdut din adâncimi:
Inalță-ți ochii sus și caută-mă!
Genunchii mi-au căzut
Și-am început să caut,
Liniștea desprinsă din beteala gândului.

Albastrul Tău e așa de sfânt,
Cum e dorul pe pământ.
Stelele sunt așa de aprinse,
Cum au fost cântecele, acuma stinse.

Și mă rog Ție,
Doar Tu ai rămas pentru mine, —
Dă-mi, Tu, cer, Tu cale sfântă de stele,
Alinarea dorurilor mele.
Și prin steaua călătoare,
Fă-mă să găsesc,
Drumul visat,
Deschis în răsărti de soare.
Și-ascultă glasul dorinței mele,
Care Ție se închină.

...Mă doare fruntea ca să te privesc atât,
Căci lumina-ți orbitoare mă răpește
Și în lanuri de credință mă vrăjește.
Spune-mi, încăodată, Doamne,
De mai e și pentru mine,
Ascunsă în vre-o stea,
Speranța mea.

LICURICI IN NOAPTE

I

Licurici, cioburi de lumină,
Diamante pierdute
Din rochia lunei,
Care la început de noapte,
Luminaţi drumul unui isvor,
Pornit să-şi caute norocul.

Licurici,
Faruri pentru tot ce este mic şi-ascuns,
Poate sunteţi rămăşiţele
Coifurilor de aur
Ale împăraţilor din basme,
Sau poate sunteţi
Lacrimile Ilenei Cosânzene,
Impietrite de vreme.
Piticii florilor,
Care îmi luminaţi şi mie,
Drumul meu, pornit în lume.

2

Trimete-ţi surâsul inimii mele,
Ea nu te va lăsa
Să pleci.

Apropie-ţi durerea, de sbuciumul meu,
El te va alina mereu
Şi tu vei sta.

Adânceşte-ţi ochii în zarea ochilor mei,
Ei te vor privi ca nişte zei
Şi tu te vei pleca.

Oglindeşte-ţi sufletul în adâncul gândului,
Îi vei auzi cuvântul
Şi te vei închina.

3

Cui râzi aruncând flori de zâmbete?
Cerului !..
Și pe drumurile lui închipuite,
Plimbă-te !

Cui plângi adunând amintirile lacrimilor?
Pământului !
Suind coasta patimilor.

In gândul cui adormi,
Mângâiat de spicul somnului,
In brațele albe ale dorului?

4

Vino !
Mă chiamă...
Şi păsările abia au plecat.
Cine ?
Poate un stol îndepărtat.

Vino !
Foşnesc frunzele
Când se desprind.
Vino !
Şueră vântul supărat
Pe ţărmul întunecat.

Vino !
Cine mă trezeşte aşa ?
... A fost doar
Amintirea !

5

Cartea este rugăciunea gândului,
Fără ea,
Ar mai fi el credincios
Cuiva?

Se închină ei ca unei sfinte,
Și paginile pline de dureri și bucurii,
Incepe să le alinte,
Fără de cuvinte.

Când deseori ea este crudă
Și plângi degeaba poate,
Să nu-o închizi...
Plânge-ţi, amândouă,
Udând coperta nouă,
Tu şi rugăciunea gândului.

6

Noapte !
Noapte fără stele,
Fără lună,
Doar cu chinuri grele,
In ce inimi să le pună ?

Noapte !
Copacii își vorbesc în șoapte.
Li e frică ?
De cine ?
De noapte !

Noapte !
Ce se aude pe aproape ?
Dorurile întunecate
Care plâng,
In noapte !

7

Plâng!
De când
Plâng?
Nu e greu să plângi,
Mai greu e să alungi
Durerea!
Am eu vreo durere?
Dece plânsu-mi nu piere?
Suflet! inimă! gând!
Vă vorbesc
Şi ochi-mi lacrimi strâng.
Plâng!

8

Dece eşti aşa de sus
Şi nu te simţim decât
Rugându-ne?
Cerem,
Mereu, îţi cerem,
Şi Tu ne dai.
Nu dorim decât plăcerile bucuriei,
Dar nu vrem
Tu să ne vezi sufletul...
Noi nu suntem mulţumiţi niciodată,
Dar, mai bine ar fi
Dacă ne-am închina,
Ca să ne ierţi,
Pe noi, nesătulii de bine,
Care, cândva, ne vom ascunde de ruşine!

9

Privirea-mi cade în vitrina sufletului.
Ce admir?
Speranța? amintirea? dorul? durerea?
E bogată vitrina sufletului,
Mai bogată decât lumea întreagă.
Nu poți să iei din ea nimic,
Toate trebue să le ai.
De vei lua durerea,
Nu vei putea trăi fără speranță;
De vei lua dorul, amintirea nu se pierde.
Privește
Vitrina sufletului tău,
Atunci vei înțelege,
Cât ești de fericit
Și de bogat!

10

Mergem !
Și drumul este tot mai greu...
Și ne întrebăm mereu,
Mai este mult ?

Mergem !
Și anii se pierd umbriți de uitare,
Și spre ce zare,
Ne îndreptăm noi oare ?

Mergem !
Și dintr'odată înaintea noastră,
Se lasă,
Pe pragul prăbușit al vieții,
Amurgul !

CUPRINSUL

	Pagina
Golful cu Migdali	5
Copilăria mea	7
Rochiţa roşie	9
Bărcuţa albă	11
Odăiţa mea	13
La căsuţa cu petunii	15
Noaptea Irişilor	17
Noaptea trandafirilor	19
Plecăm	21
Sterge-ţi lacrimile, mamă !	23
S'a stins farul	25
Seara	26
Acolo	27

Pagina

Plouă 29
Marea 31
Visul cu marea 33
Gândul 35
Te-am visat 37
Toamna 39
Amurg 40
Cad frunzele 41
Ninge 43
Noapte sfântă 45
Ruga 47
Licurici în noapte . . . . 49—59

ACEASTĂ CARTE S'A TIPĂRIT IN ATELIE-
RELE „CARTEA ROMÂNEASCĂ" S. A. R.
DIN BUCUREŞTI CALEA MOŞILOR Nr. 62
REGISTRUL COMERŢULUI Nr. 311|931 SOC.
ILFOV, IN CURSUL LUNII FEBRUARIE 1945

55955 - 945

PREȚUL LEI ~~840.~~ —

30,20